

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra THORSING

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871617952/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ey Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
Skiult stemmer mod Grund han den steenfaste
Fod,
Og venter at Snekken mod Issen skal bruse,
At kullede Tinding den grumt kan nedknuse,
Og adsplitte Vraget paa sørgende flod.

Hurrah! der er Land, nu er Faren forbi.
Knap staaer jeg paa Taasinges grønklædte Tuer,
Før strax jeg en Busk af Kierminderne skuer,
Der smile til Himlen, i sød Sympathie.
Fra trælbundne Stavn skal min Haand Eder frie!
Og høit paa min Hat skal Jert Hoved I bære,
Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
Kierminder om Farten, som nu er forbi.

THORSING.

Venligen vinkte paa grønne Strand de knudrede
Bøge;
Selsomt det blomstrende Løv vifted og hvalte sig
kiekt;
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled
en Kilde;
Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt
Sagn.
Og før det forskende Blik, som stadelig skued did
henvendt,
Flux sig forvandlede hvert Træ om, til en dræ
belig Helt.
Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaiende
Fierbusk,

Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede
Bark.
Grenen strakte sig ud, som en Arm, med en blin-
kende Glavind.
Saadan stod Kiempen med eet kick, for det un-
drende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun alt
var et Blindværk.
Som et Varsel jeg dog Synet betragted og
taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende
hørte
Øens sandfærdige Navn: *Thorsing*, ey *Taasing*,
forvendt.
Thorsing. Herlige Thor! saa stod dit hellige
Tempel
Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne
staae?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende
Bøge
Tyktes mig Kiæmper i Jern, rusted med Glavind
og Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høye Betydning, da
fordum
Øe! du blev Helten til Løn, Manddom fik Man-
digheds Hiem.
Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et fader-
ligt Øye
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og
stor.
Juul var giordet til Strid, rask blussed den dristige
Kiæmpe,

Lokkerne flagrede vildt, Kamplysten stod i hans
Blik.
Niels! lød Konningens Ord, (og hans Haand laae
paa Kiæmperens Tinding)
Gak nu med Gud, min Søn! Rust dig, og vent
paa mit Bud.
Og nu stod Dankongen, og saae — og beregned --
og tænkte —
Fienden ey laae ham tilpas. Juul fik til Angreb
ey Vink.
Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svul-
mende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen
hen.
Blussende Konningen stod i sin Borg, med vredeligt
Aasyn,
Harmfuld skielved hans Haand under det spei-
dende Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Krigsluen
brændte,
Dristig, paa egen Haand, frækt af en Undersnat
tændt!
Da svor Skioldungen dyrt, i faderlig Harm, ved
Himlen:
Slagen skal du, Niels Juul! hænges i Galgen med
Jern!
Men, som det pleier at gaae (hvert Land klækker
særegne Drift ud)
Husvandt fra Lodbroks Tid Øcboen pladsker
tilsøes.
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, thi Niels
Juul kun

Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden for Alvor
paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med
Blod han paa Land steeg,
Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde
bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder
knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds
Løn.
Kierligt han tog ham i Favn, som en Fader han løfted
sin Finger:
Niels! Niels! smilte han blidt, nys jeg en Lænke
dig svoer.
Den skal du faae. Men flux af sin Hals tog Kongen
en Kiede,
Tung af hin rødeste Guld, rundt med Karbunkler
besat,
Hang den saa rundt om Heltens Hals; og det blom-
strende Thorsing
Blev den Galge hvori høit han Forbryderen hang.

OVERFARTEN FRA
VEMMENÆS TIL RUDKIØBING.

Aldrig krysted mig Søen saa fast i sin svulmende
Favn, som
Hist, da paa kiempende Baad hen vi mod Rud-
kiøbing focr.
Vinden var stik os imod, ned styrted den skyllende
Pladskregn;